

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

24 януари 1991 година*

„Член 2, член 3, буква е), член 34 и член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО – Отговорност за дефектни продукти”

По дело C-339/89

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО от страна на Tribunal de commerce de Paris (Франция) в производството, висящо пред този съд между

Alsthom Atlantique SA

и

Compagnie de construction mécanique Sulzer SA,

призован като съответник: **Union des assurances de Paris**

относно тълкуването на член 2, член 3, буква е), членове 34 и 85 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ (втори състав),

в състав: г-н Т. F. O'Higgins, председател на състав, г-н G. F. Mancini и г-н F. A. Schockweiler, съдии,

генерален адвокат: г-н W. Van Gerven,

секретар: г-н J. A. Rompre, помощник-секретар,

като има предвид писмените становища, представени:

- за Compagnie de construction mécanique Sulzer SA, от адв. Michel Normand, avocat от адвокатската колегия на Париж,

- за дружеството Union des assurances de Paris, от адв. Alain Tinayre, avocat от адвокатската колегия на Париж,

- за Комисията на Европейските общности, от г-н J. Cunniff, член на правната служба, подпомаган от г-н Н. Lehman, френски служител, поставен на разположение на правната служба на Комисията, в качеството на представители,

* Език на производството: френски.

предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на Compagnie de construction mécanique Sulzer, за което се явяват адв. Normand и Holleaux, avocats от адвокатската колегия на Париж, на Union des assurances de Paris (UAP) и на Комисията в съдебното заседание от 2 октомври 1990 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 14 ноември 1990 г.,

постанови настоящото

Решение

1. Със съдебно решение от 10 май 1989 г., постъпило в секретариата на Съда на 3 ноември 1989 г., Tribunal de commerce de Paris (Търговският съд в Париж) е поставил по силата на член 177 от Договора за ЕИО един преюдициален въпрос относно тълкуването на член 2, член 3, буква е), член 34 и член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО.

2. Тези въпроси бяха повдигнати в рамките на спор между дружеството Alsthom Atlantique SA (наричано по-нататък „Alsthom“) и дружеството Compagnie de construction mécanique Sulzer SA (наричано по-нататък „Sulzer“), в присъствието на Union des assurances de Paris, призовано като съответник от Sulzer, по повод на лошото функциониране на корабни двигатели, доставени от Sulzer на Alsthom и монтирани на два кораба за туристически пътувания по море, доставени на нидерландското дружество Holland & America Tours (наричано по-нататък „НАТ“).

3. Един от основните въпроси, разисквани пред националния съд се отнася до член 1643 от Френския граждански кодекс, който гласи, както следва:

„Продавачът „е отговорен за скрити дефекти, дори ако той не е знаел за тях, освен ако в този случай предвижда, че той не е задължен с никаква гаранция“.

4. Със своята съдебна практика френският Cour de cassation (касационен съд) е тълкувал този член в смисъл, че производителят или професионалният продавач е подчинен на една необорима презумция за знанието на дефектите на продаваната стока, и че той може да се освободи от тази презумция само ако става дума за договорни отношения с друг професионалист в същата специализирана област.

5. Пред препращащия съд, сезиран от Alsthom с искане за плащане на разностите, направени за поправката на скритите дефекти на продадения от Sulzer двигател, последния изтъква, че една съдебна практика от вида на тази на френския касационен съд не съществува в никоя друга държава-членка, и че тя е от естество да наруши правилата на конкуренцията и да възпрепятства свободното движение на стоки.

6. Като счита, че спорът повдига въпроси относно тълкуването на член 2, член 3, буква е), член 34 и член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО, Tribunal de commerce de Paris е решил да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Свързаните разпоредби на член 2 и член 3, буква е) и член 85, параграф 1 и член 34 от Римския договор трябва ли да се тълкуват в смисъл, че те забраняват прилагането на една съдебна практика на държава-членка, която има за действие, като забранява на професионалните продавачи да доказват, че те не са знаели за дефекта в тяхната доставка на датата на нейното доставяне, да се позовават на разпоредбите на член 1643 от френския граждански кодекс, който им позволява да ограничат своята отговорност, тъй като те не са знаели за дефекта при същите условия като техните конкуренти от другите държави-членки, които могат да сторят това съгласно разпоредбите на тяхното национално право?”

7. За пълните подробности относно обстоятелствата по спора по главното производство, развитието на производството, както и представените пред Съда писмени становища, се прави позоваване на Доклада от съдебното заседание. Тези данни от преписката по делото по-нататък се упоменават или обсъждат само доколкото е необходимо за мотивирането на Съда.

8. Уместно е да се припомни първо, че член 2 от Договора описва задачите на Европейската икономическа общност. Целите, определени в тази разпоредба са свързани с съществуването и функционирането на Общността и тяхното изпълнение трябва да е следствие от създаването на общия пазар и прогресивното сближаване на икономическите политики на държавите-членки, които също така са целите, чието изпълнение съставлява основния предмет на Договора (вж. в този смисъл, Решение от 29 септември 1987 г., по дело Gimenez Zaera, точка 10, 126/86, Recueil, стр. 3697).

9. Тези цели, които вдъхновяват създаването на Общността, и по-специално тези за насърчаване на хармоничното развитие на икономическите дейности в цялата Общност, не трябва да имат за последица създаването на правни задължения в тежест на държавите-членки, нито на права в полза на лицата. От това следва, че на разпоредбите на член 2 от Договора не може да се прави позоваване от страна на лице пред национален съд.

10. Създаването на система, която да гарантира ненарушаването на конкуренцията в рамките на общия пазар, както е предвидено в член 3, буква е) от Договора, е цел, уточнена в много други разпоредби относно правилата на конкуренция (вж. в този смисъл по-специално Решенията от 13 февруари 1979 г., по дело Hoffmann-La Roche, 85/76, Recueil, стр. 461, и от 9 ноември 1983 г., по дело Michelin, точка 29, 322/81, Recueil, стр. 3461), от които член 85 от Договора, който забранява споразуменията и съгласуваните практики между предприятия, които могат да засегнат търговията между държавите-членки, и които имат за цел или резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на общия пазар.

11. Уместно е да се припомни, че в съответствие с постоянна съдебна практика на Съда (вж., по-специално Решение от 1 октомври 1987 г., по дело *Vereniging van Vlaamse Reisbureaus*, точка 10, 311/85, *Recueil*, стр. 3801), членове 85 и 86 от Договора се отнасят до поведението на предприятията, а не до мерките, приети от органите на държавите-членки. Въпреки това Договорът налага на държавите-членки да не предприемат или поддържат в сила мерките, които биха могли да премахнат полезното действие на тези разпоредби. Такъв по-специално би бил случаят, ако сключването на споразумения, решения или съгласувани практики в противоречие с член 85 от Договора се благоприятства или се подпомагат неговите последици по силата на националната съдебна практика.

12. В случая на настоящото дело, трябва да се констатира, че необоримата презумция за знанието на дефектите на продаваната стока, на която се позовава препращащият съд, е била развита от а съдебната практика с оглед на защита на купувача и не може да благоприятства или да улеснява сключването на споразумения в противоречие на член 85.

13. По силата на член 34 от Договора, количествените ограничения на износа, както и всички мерки с равностоен ефект се забраняват между държавите-членки.

14. Съгласно постоянната съдебна практика на Съда (вж. последно Решението от 27 март 1990 г., по дело *Испания/Съвета*, точка 21, C-9/89, *Recueil*, стр. I-1383), член 34 от Договора се отнася единствено до мерките, които имат за цел или резултат ограничаването по-специално на износните потоци, и също така установяването на разлика в третирането между вътрешната търговия на една държава-членка и нейната износна търговия, по начин да се гарантира особено предимство на националното производство или на вътрешния пазар в ущърб на производството или на търговията на другите държави-членки.

15. Трябва да се заключи, че съдебната практика на френския касационен съд, на която се прави позоваване в настоящото дело, се прилага без разлика спрямо всички търговски отношения, регламентирани от френското право като няма нито за цел, нито за резултат ограничаването по-специално на износните потоци и благоприятстването също така на националното производство или вътрешния национален пазар. Освен това страните по договор за международна продажба като цяло са свободни да определят приложимото спрямо техните договорни отношения право и също така да избегнат подчиняването си на френското право.

16. С оглед на всички тези съображения, на преюдициалния въпрос трябва да се отговори, че свързаните разпоредби на член 2, член 3, буква е), член 34 и член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО трябва да се тълкуват в смисъл, че те не възпрепятстват прилагането на съдебна практика на една държава-членка, която има за действие, като забранява на професионалните продавачи да доказват, че те не са знаели за дефекта в тяхната доставка на датата на нейното доставяне, да ги възпрепятства да се позоват на националните законодателни разпоредби, които им позволяват да ограничат своята отговорност, когато те не са знаели за дефекта, при

същите условия, при които могат да го сторят техните конкуренти от други държави-членки.

По съдебните разноси

17. Разходите, направени от Комисията на Европейските общности, която е представила становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноси.

По изложените съображения,

Съдът (втори състав),

като се произнася по въпроса, поставен пред него от Tribunal de commerce de Paris със съдебно решение от 10 май 1989 г., реши:

Свързаните разпоредби на член 2, член 3, буква е), член 34 и член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО трябва да се тълкуват в смисъл, че те не възпрепятстват прилагането на съдебна практика на една държава-членка, която има за действие, като забранява на професионалните продавачи да доказват, че те не са знаели за дефекта в тяхната доставка на датата на нейното доставяне, да ги възпрепятства да се позоват на националните законодателни разпоредби, които им позволяват да ограничат своята отговорност, когато те не са знаели за дефекта, при същите условия, при които могат да го сторят техните конкуренти от други държави-членки.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 24 януари 1991 година.

Подписи